

Värmländska Tegnérskabet

Året är 1798 och Esaias vistas hos sin mor på Ingridur i Eskilsäter. Han är 15 år och han ska konfirmeras.

22 år senare, 1820 skriver han en idyllisk berättelse, NATTVARDBARNEN på hexameter, en idyll som förenar religion och poesi.

NATTVARDBARNEN

Pingst, hänryckningens dag, var inne. Den landtliga kyrkan
stod vitmenad i morgonens sken. På spiran af tornet
prydd med en tupp af metall, vårsolens vänliga lågor
glänste som tungor af eld dem Apostlarne skådade fordom.
Klar var himlen och blå, och Maj med rosor i hatten
stod i sin helgdagsskrud på landet, och vinden och bäcken
susade glädje och frid, Gudsfrid! med rosiga läppar
hviskade blommornas folk, och muntert på gungande grenar
fåglarna sjöngo sin sång, en jublande hymn till den Högste.
Kyrkogården var sopad och ren. Så grann som en löfsal
stod dess åldriga port, och derinnanför på hvart jernkors

hängde en doftande krans, nyss bunden af älskande händer.

Sjelf solvisarn som stod på en kulle emellan de döde

(hade väl stått där i hundrade år) var sirad med blommor.

Innantill var kyrkan ock prydd; ty idag var den dagen

då de unga, föräldrarnas hopp och himmelens kärlek,

skulle vid altarets fot förnya sitt döpelselöfte.

Derför hvar vinkel och vrå var fejad och putsad, och dammet

blåst från väggar och hvalv och från oljemålade bänkar.

Kyrkan stod som en blomsterparterr: löfhyddones högtid

såg man i lefvande bild. Ur adliga vapnet på muren

växte en buske af löf, och predikstolen af ekträd

grönskade ännu en gång, som fordom stafven för Aron.

Bibeln derpå var sållad med blad, och försilfrade dufvan

fästad inunder dess tak, ett halsband hade av sippor.

Men i choret framför, kring altartaflan av Hörberg,

kröp en ofantelig krans: ljuslockiga hufven af englar

tittade fram, som solen ur moln, ur det skuggiga lövfverk.

Messingskronan jemväl nyskurad blänkte från hvalvet,

och i stället för ljus pingstliljor i piporna suto.

Ur Smärre samlade dikter af Esaias Tegnér Sthlm 1828.

Efter denna inledande vårschildring, tar gudstjänsten sin början ” en poesins bergspredikan ” har den kallats.

Avskrift Den gamle prästen talar till konfirmanderna om kärleken, hoppet , tron och försoningen.

